

REVISTA VÂNĂTORILOR

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE
A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ
PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

RECUNOSCUȚĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGEI
SEDIUL: STR. GENERAL CHR. TEL. No. 9 bis. — BUCUREȘTI

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE :

ÎNALȚI PREȘEDINȚI DE ONOARE :

M. S. REGELE GEORGE AL GRECIEI și A. S. R. PRINCIPELE NICOLAE

PREȘEDINȚI DE ONOARE :

A. MOCSONYI, GH. NEDICI și N. RACOTA

PREȘEDINTE :

CONST. I. C. BRĂTIANU

VICE- PREȘEDINȚI :

Dr. I. COSTINESCU, G-ral G. GÂRLEȘTEANU, C. P. GEORGESCU, I. POP, GH. SCHINA
și ALEX. VASILKO

SECRETAR GENERAL :

Colonel ALEXANDRU DIMITRESCU

MEMBRII CONSILIERI :

General E. BALIF, Dr. I. BEJAN, Dr. EUG. BOTEZAT, I. BRĂTESCU-VOINEȘTI, GR. CARP,
Căpitan EUGEN CĂLUGĂRU, SIMION COMĂRZAN, CORNEL CRĂCIUNESCU, M. DRĂCEA,
HORIA LAZĂR, DIONISIE LINȚIA, N. MANTU, G-ral G. MANU, Prof. Dr. MEȚIANU, Colonel
ALEX. MICU, VALER NEGRILĂ, L. OANEA, PETRE IOAN, Dr. PHILIPOVICZ, G. PLAGINO,
Maior C. ROSETTI BĂLĂNESCU, G-ral SAMSONOVICI, N. SĂULESCU, Maior SCHNEIDER,
SNYDER R., Dr. L. SCUPIEVSCHI, V. V. ȘTEFAN, I. STOICHIȚIA, S. TIPEI, Dr. G. UDRISCHI,
A. VOLOSCIUC, E. WITTING.

JURIUL ARBITRAL ȘI DE CONTENCIOS :

CORNEL CRĂCIUNESCU, LAURENȚIU OANEA, IONEL POP, GH. SCHINA, V. V. ȘTEFAN

COMITETUL DE REDACȚIE AL REVISTEI :

Dr. COSTINESCU, M. DRĂCEA, C. P. GEORGESCU, PETRE IOAN, GH. PLAGINO, IONEL
POP, Maior C. ROSETTI-BĂLĂNESCU, N. SĂULESCU, GH. SCHINA

CENSORI :

CAȚAFANI V., ȘTEFĂNESCU G., GOLESCU G. A., PĂNOIU ILIE, NEDELCU G.

CONTRIBUȚII:

Membrii plătesc o cotizație anuală de Lei 300, în care este cuprins și abonamentul obligator la
„REVISTA VÂNĂTORILOR“

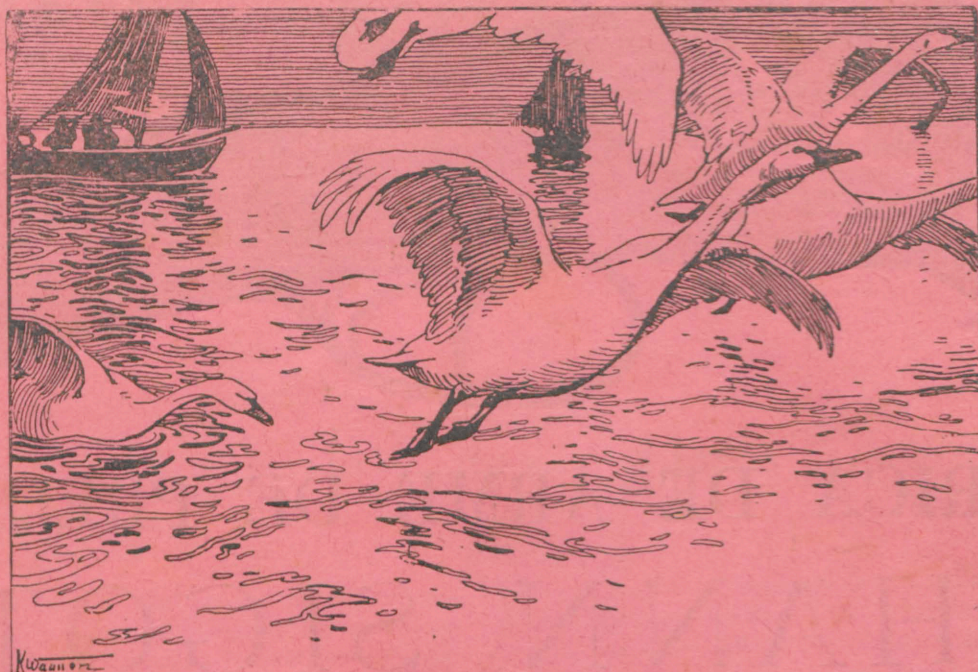
Societățile : plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar dela 100
înainte numai Lei 5. Ele plătesc un abonament obligatoriu la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ de
400 Lei anual și o cotizație anuală de 20 de Lei de fiecare membru.

Abonamentul la „REVISTA VÂNĂTORILOR“ este obligatoriu pentru toți membrii „UNIUNEI“

**Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din
intreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.**

Statutele U. G. V. R. se trimit la cerere contra 20 Lei în mărci poștale
Correspondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărășite de
timbre legale, rămân fără răspuns.

Orele de primire la Uniune: În toate zilele de lucru dela 9—1 și 4—6

La baltă

la câmp

la pădure

Intrebuințați Cartușele :

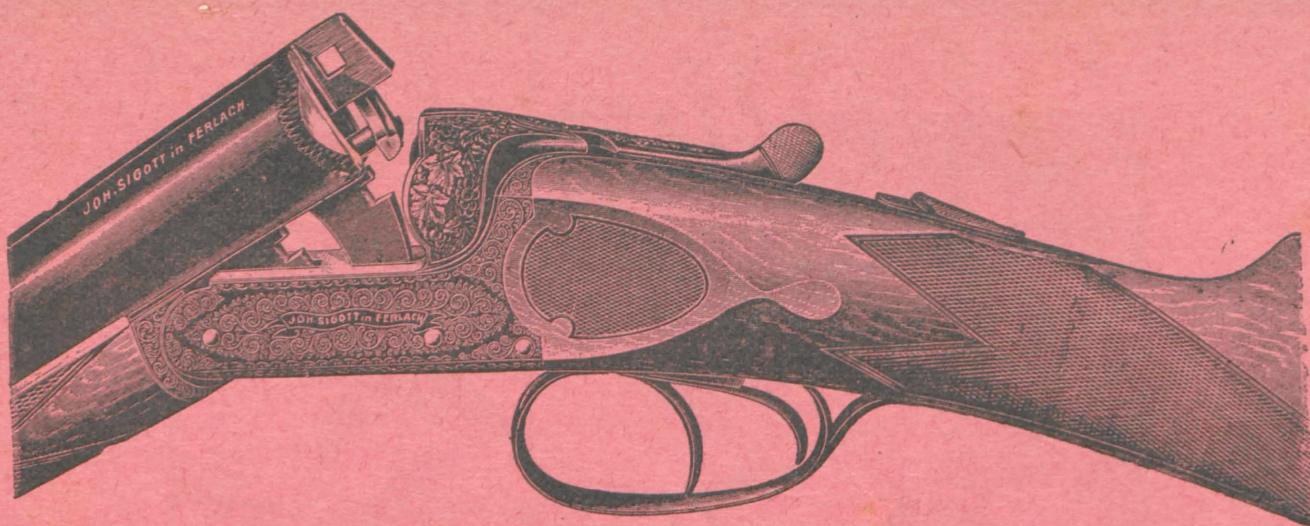
- 3 STELE . . . . . (pulbere fără fum)
2 STELE . . . . . (pulbere fără fum)
1 STEA . . . . . (pulbere neagră specială)

Cereți ofertă cu prețurile reduse :

Fabrica Română de Cartușe de Vânătoare

S. A.

BUCUREȘTI — ȘOSEAUA ȘTEFAN CEL MARE No. 45

FABRICA DE ARME DE PRECIZIE IOHANN SIGOTT

FERLACH IN KARNTEN AUSTRIA

Oferă armele sale superioare Model 1933 care se disting prin construcție elegantă și precisă, prin cumpăneală perfectă, prin superioritate balistică. Premiate cu cele mai înalte distincții în țară și străinătate.

— „Grand Prix and Gold Medall“ Londra 1931 —

Atrage atențiunea deosebită asupra armelor sale :

Drilling-Hammerless, Express-Hammerless cu
două țevi

(pentru cartușe de înaltă viteză 7×65 sau Magnum 8×60) cu lunetă montată după dorință

Puști Hammerless și cu cocoașe. Carabine cu
repetiție

CATALOGUL ILUSTRAT SE TRIMITE DUPĂ CERERE GRATUIT

Comenzile se pot face prin Uniunea Generală a Vânătorilor (Str. G-ral Tell, 9 bis)

Către Vânătorii din România

Nu numai specialist în construcție de arme, dar în acelaș timp vânător pasionat, practicând cu deosebire în ținuturile românești, mi-am dat toate silințele să studiez condițiunile cele mai potrivite pentru a putea satisface orice cerere a vânătorilor români.

Dau garanție că armele furnizate de mine în România sunt fabricate din material de prima calitate și totuși cu prețurile cele mai avantajoase.

IOHANN SIGOTT

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

SEDIUL UNIUNEI: STR. GEN. TELL 9 bis. — TELEFON AUTOMAT 2-51-58

Lămuriri de la Izvor

de MOLDAV

În numărul de Iunie al Revistei Vânătorilor a apărut circulara Ministerului de Domenii, relativă la întocmirea unui guid al vânatului în România. Guidul urmează a pune în cunoștința vânătorilor străini starea vânatului, cu mijloacele de vânatoare, cu greutatea și atracțiunile ce ele comportă în regiunile țării noastre. Măsura a dat naștere la discuțiuni și comentarii diverse, bazate în mare parte pe premise închipuite:

— Unii cred că autoritatea diriguitoare ar fi în contradicție față cu măsurile de odinioară;

Alții cântă imn de slavă că restricțiile, prea drastice de până acum, vor fi indulcite.

— Unii se bucură de propaganda, ce pe această cale se poate face pentru interesele Patriei;

Alții văd cum vor mișuna spionii străini, travestiți doar în răvnilori la vânatul cu faimă a țării noastre;

Alții aud de pe acum răsunând străinătatea de ecoul invectivelor vânătorilor străini nenorocoși sau neîndemânateci, contra Românilor și a statului românesc, care i-a indus în ispită!

— Unii dau cu gândul că situația economică și prin urmare cea financiară a țării — precară azi — se va transforma într'un torent de belșug și de aur străin;

Alții cred că ar fi bine să „economisim acest vânat nobil, păzindu-l cu sgarcenie, căci trebuie să rămână numai al nostru și să nu-l abandonăm altora, fiind-că ni se plătește scump, cu bani străini de țară și de moravurile noastre.” . . . . . și așa mai departe.

Pentru ca discuțiunea să poată fi pornită pe temeuri serioase, iar lucrarea de propagandă, ce Direcțiunea Vânatoarei intenționează să întocmească, să fie încununată de succes deplin, am solicitat lămuriri, care ni s'au dat cu cea mai mare bunăvoință, de către forurile competente, după cum urmează:

Ministerul fiind sesizat că vânătorii străini, ademeniți de renumele vânatului carpatin, vin ca invitați cu sau fără plată sperând să vâneze piese excepționale și că adesea se întâmplă — cu sau fără voia gazdei — ca aceștia să plece nemulțumiți;

Pe de altă parte, în dorința de a face și pe această cale cunoscută străinilor farmecul bogățiilor naturii și calitățile ospitaliere ale populației sale, după procedeul altor țări și în deosebire de Ungariei;

Având în vedere avizul- consiliului permanent al vânatoarei, Jurnal No. 9116/933;

Ordonă punerea în aplicare a Regulamentului privitor la vânatoarea pentru vânătorii străini.

Cuprinsul Regulamentului îl publicăm la altă rubrică în corpul prezentului număr al Revistei.

* * *

Cu toate că articolele acestui Regulament dau desmințire svonorilor tendențioase și înlătură temerile onora, izvorâte din-

tr'un nobil sentiment de conservare națională, totuși am formulat obiecțiunile ce am schițat mai sus, căpătând asigurări depline, pe care i-mi fac o plăcere a le comunica cititorilor revistei.

1. S'a luat în considerare dorința de a crea pentru țară relațiuni prietenoase cu personalități de vază din străinătate.

Mijlocul acesta loial și eficace de propagandă, practicat de alte țări, a dat rezultate îmbucurătoare până azi și la noi. Cităm ca exemplu vizitele importante, cu care am fost onorați în ultimii ani: Prințul Albrecht al Bavariei, Prințul Sixt de Bourbon, Sir Milles Lampsen, Comte Tellier de Poncheville, M-r Maxime Ducrocq, în ultimul timp Sir George Clerk Ambasador al Angliei... și alții.

2. S'a avut în vedere că criza acută, în care ne găsim, pune cu drept cuvânt pe mulți deținători de terenuri din țară — apte de a cuceri reputație mondială — să nu fie în puțință de a face investițiunile, impuse de o judicioasă gospodărire a bogăției cinegetice naționale, s'a luat hotărârea de a regulamenta practica de către străini a vânatoarei în România.

3. Beneficiile materiale, ce vor rezulta din această practică, vor fi exclusiv întrebuințate la amenajare, la pază, la ocrotirea și selecționarea vânatului de pe acele terenuri.

4. Presupunând că în adevăr Autoritatea diriguitoare ar adopta, față de împrejurări diferite, o altă linie de îndrumare mai corespunzătoare acestor împrejurări, încă nu ar fi motiv de încredințări; dar în cazul de față consecința este deplină, deoarece azi că și în vremuri, Autoritatea de Stat rămâne la punctul său de vedere, opunând hotărât un *velo categoric la vânzarea dreptului de a vâna pe bucată (Abschuss)* în scop speculativ personal.

5. Grijă ce cuprinde pe unii la spectrul unui spionaj posibil, exercitat de agenți străini, îmbrăcați în haina vânătorului, este respectabilă, însă se poate liniști pe deplin, deoarece înainte de a da autorizație de vânatoare unui străin, Ministerul consultă atât Siguranța Generală a Statului, cât și Marele Stat Major.

Or aceste înalte autorități sunt în măsură de a cunoaște mai bine ca oricine, dacă localitatea unde se va vâna este într'o zonă suspectibilă de a se exercita acțiuni subversive indiscrete și cu deosebire de a discerne dacă persoana străină este binevenită sau indezirabilă.

Că aceasta nu e o simplă formalitate, o demonstrează faptul, că s'a produs cazuri de refuz din partea acestor autorități, iar cererile au rămas neavente.

6. Pentru a păstra și augmenta reputația cinegetică a țării, oaspeții vor fi informați exact asupra greutateilor vânatoarei în Carpații noștri sau în Deltă.

Adevărul strict expus nu e de natură a opri pe un vânător de rasă, venit la noi pentru vânatoare și cercetarea unei naturi și a unei faune — rebarbative câteodată — când în schimb i se oferă de altă parte frumuseți și trofee unice a zonei temperate.

De altfel scopul propagandei nu este cantitativ, ci calitativ. Ea nu se adresează la persoane, care urmăresc la rându-le o rentabilitate a vânătoarei lor și nici la vânători în masă, ci la persoane proeminente, care judecându-ne drept, nu simplu negustorește, vor deveni prietenii propagandiști ai țării noastre.

7. Banii, cari vin în țară pe această cale sunt un factor cu totul accesoriu. Ei intrând pe poartă cinstită, nu vor aduce nici o jignire economiei naționale, cu toate că „străini de țară și de moravurile noastre“.

8. Stocul de vânat nobil, destinat impușcării de către oaspeți, va fi fixat pentru fiecare caz în parte prin permis special. La

eliberarea permisului se va ține seamă nu numai de asigurarea unui „Statuquo“ al inventarului actual, ci o bună progresie a lui, care să permită o rapidă ridicare a valorii terenurilor, astfel că acestea vor putea fi lăsate generației viitoare ca moștenire revăzută și sporită.

Rezum toată chestiunea ca o operă de înaltă chibzuială vânătoarească, insistând pe lângă toți vânătorii cu drag pentru progresul vânatului nostru nobil, să dea cât mai lămurit, cât mai larg și cât mai bogat ilustrate, științele cerute prin invitația serviciului vânătoarei, apărută în Revista Vânătorilor No. 6 din Iunie a. c. sub titlul „Fauna Vânatului Românesc“.

Regulament pentru exercitarea vânătoarei de către vânătorii străini

Art. 1. — Cetățenii străini care sunt invitați la vânătoare în România, pot să vâneze în țara noastră, conformându-se însă dispozițiilor din prezentul regulament.

Sub denumirea de streini se înțeleg cetățenii altor țări, care nu au domiciliul stabilit în țară.

Art. 2. — Străinii vor putea vâna ca oaspeți ai guvernului român, sau ca oaspeți ai cetățenilor români, arendași sau proprietari de terenuri de vânătoare, sau ca participanți cu plată la teritoriile de vânătoare ale acestora.

Societățile și persoanele particulare deținătoare de terenuri de vânătoare nu vor putea primi oaspeți străini decât numai în urma aprobării Ministerului de Domenii, serviciul Vânătoarei și conformându-se dispozițiilor din prezentul regulament.

Art. 3. — Orcine, arendași sau proprietar de terenuri de vânătoare ar vrea să primească oaspeți sau participanți străini pe terenul său de vânătoare, este dator a aduce aceasta în prealabil la cunoștința Serviciului Vânătoarei, arătând :

a) Numele, pronumele și ocupațiunea oaspetelui sau participantului.

b) Descrierea detaliată a persoanei acestuia și 4 fotografii ale sale de pașaport.

c) Cărui stat aparține (cetățenia).

d) Terenul în care va vâna, numărul și speciile pe care le va vâna.

e) Dacă este oaspete fără plată sau participant care contribuie la cheltuețele terenului.

Art. 4. — Serviciul Vânătoarei se va putea opune la admiterea unui străin, arătând motivele sale, în termen de 15 zile dela încunoștiințare. Impotriva acestei opuneri, se va putea face apel la Consiliul permanent al Vânătoarei.

Art. 5. — În schimbul sumelor încasate dela străini pentru exercitarea dreptului de vânătoare, arendașul este obligat a întreține și a face să progreseze teritoriul său în mod cu totul deosebit, ameliorându-l an de an, în ce privește paza și ocrotirea vânatului facerea potecilor și locurilor de sare, construirea de colibe și case de vânătoare, etc.

Art. 6. — Sumele încasate dela oaspeții străini nefiind deci o contra valoare a vânatului impușcat, ci o participare la cheltuețele arendașului, nu vor fi cerute înapoi, de către participant, în caz de neconveniență, acesta fiind liber a se documenta în prealabil asupra calității terenului și a persoanei arendașului.

Art. 7. — Nu pot primi străini de cât numai aceia care au terenuri de vânătoare perfect amenajate, cu locuințe de vânătoare, adăposturi, poteci de vânătoare, etc. și vânat suficient.

Art. 8. — Străinii sunt obligați a se conforma întocmai legilor, deciziunilor și regulamentelor în vigoare, arendașii și proprietarii terenurilor de vâ-

nătoare rămânând direct și personal responsabili pentru aceasta.

Art. 9. — Străinii, în baza unei cereri adresate Serviciului Vânătoarei din partea arendașului sau proprietarului terenului, unde urmează ca ei să vâneze vor primi în schimbul plății taxelor legale, permis de vânătoare și permis de port armă.

Tot în baza acestei cereri ei vor putea să-și aducă armele și munițiile de vânătoare peste frontieră, obligați fiind însă a-și lua înapoi armele când ies din țară.

Art. 10. — Arendași și proprietarii terenurilor de vânătoare sunt datori a încunoștința Serviciul vânătoarei de toate piesele vâdate de oaspeți sau participanți, arătând totdeauna data și locul vânătoarei.

Art. 11. — Vânzarea vânatului spre împușcare cu bucata (*Abschuss*) este și rămâne, sub orice formă, cu desăvârșire interzis pe întreg teritoriul țării. Este permisă numai participarea oaspetelui străin cu o sumă fixă anuală la terenul respectiv de vânătoare, în schimbul căreia obține dreptul de a împușca un număr stabilit din cota de vânat nobil aprobată anual de Minister spre împușcare titularului dreptului de vânătoare. Această participare nu se poate face decât pe baza unui contract scris,

În mod excepțional se admite în primul an și aranjamentul următor în baza căruia oaspetele străin plătește fix $\frac{2}{3}$ din participarea anuală, iar restul sub formă de primă în plus pentru fiecare vânat împușcat efectiv.

Art. 12. — Arendașilor sau proprietarilor terenurilor de vânătoare, care nu se vor conforma acestor dispozițiuni, nu li se mai admite să primească oaspeți sau participanți cu plată în terenurilor lor, putându-li-se chiar anula contractele de arendare.

Art. 13. — În caz când un oaspete a avut noroc să cucerească în România un trofeu de cerb, care ar reprezenta un interes documentar, el își ia obligația ca, la cererea serviciului Vânătoarei să pună la dispoziția acesteia trofeul cucerit, pentru a fi reproduș în copie, care urmează să fie conservată ca document în Muzeul Național de vânătoare.

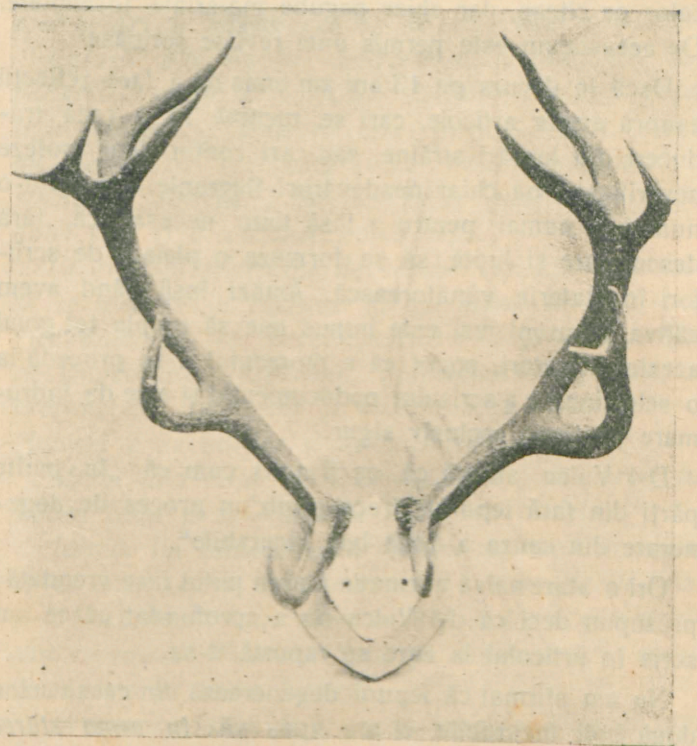
Art. 14. — Oaspeții străini își iau deasemenea obligația, ca atunci când expun la vre-o expoziție un trofeu cucerit în România, aceasta să fie întotdeauna prevăzută cu o inscripție în care să se indice

cu precizie țara, locul și data când a fost împușcat.

Deasemenea își mai iau obligația să pue trofeul la dispoziția Serviciului Vânătoarei, ori de câte ori aceasta îl va cere.

Art. 15. — Orice litigiu chiar și pretențiunile de ordin patrimonial, ce s'ar ivi între arendași sau proprietarii terenurilor de vânătoare și participanții străini la vânătoare, se vor tranșa de către Consiliul permanent al Vânătoarei, care va aplica eventual și sancțiuni, și anume: a) titularilor terenurilor, dela simplul avertisment, până la interdicțiunea de a mai primi oaspeți străini cu plată; iar b) oaspeților străini sancțiuni începând cu simplul avertisment, până la interdicțiunea de a mai vâna în România.

Art. 16. — Arendași sau proprietarii de terenuri de vânătoare, care ar vroi să primească oaspeți sau participanți străini pe terenul lor de vânătoare, sunt datori a anexa la cererea lor prevăzută la art. 3 și un exemplar din prezentul regulament, tradus în limba străină, purtând sub iscălitura oaspetelui său mențiunea că acesta a luat cunoștință de cuprinsul lui și că se obligă a se conforma întocmai.

Trofeu de Cerb Capital
Cucerit de Gavril Olteanu din Reghin 1933

Relativ la stârpirea focarelor de epidemie a iepurilor

de GH. NEDICI

Du intră în obișnuințele mele de a face polemică și pretind că în materie cinegetică nu pot fi combătut, de oarece nu scriu de cât lucruri asupra cărora m'am convins prin experimentare că sunt realități, sau cel mult de acelea cari sunt universal recunoscute ca dogmă vânătorească.

O dovadă: că scriind în 1916 prin reviste străine lucrări asupra însușirilor intelectuale ale fazanului și predispoziția lui spre emigrare, prin care arătam că Brehm și discipolii săi nu au dreptate, toată presa străină ocupându-se de-a rândul cu aceste chestiuni, a ajuns la concluzia publicată în No. 18 din Iunie a revistei Vadaslap și altele: „că cei mai reputați autori au scris despre această chestiune, polemizând cu înfocare numai pentru a ajunge la rezultatul final de a da dreptate tezei susținută de D-l Nedici“.

Dacă de astădată fac excepție, răspunzând d-lui Vulcu, nu o fac cu intenția de a-l combate, căci d-sa este combătut de fapte însuși, ci o fac cu scopul mult mai înalt pentru îndrumarea literaturii noastre cinegetice. Convingerea mea este că o publicațiune î-și îndeplinește numai atunci misiunea, când din conținutul ei putem trage învățăminte, iar aceste învățăminte se vor trage numai în cazul când afirmațiunile publicate nu sunt simple ipoteze, ci adevăruri consacrate; altfel unele afirmațiuni necontrolate pot pricinui pe lângă rătăcirea celor ce citesc, dar chiar pagube materiale însemnate. Or aceasta nu este permis unei reviste serioase.

Dacă în decurs pe 13 ani am omis de a face reflecții asupra acelor articole, cari se rezumă în a redă traduceri din lucrări străine, sau cari conțin doar ipoteze neverificate, ba chiar neadevăruri flagrante, am făcut-o numai și numai pentru a lăsa timp necesar ca, fără descurajare și luptă, să se formeze o pleiadă de scriitori în materie vânătorească. Astăzi însă când avem câțiva și nu-mi mai este impus mie să umplu tot golul acestei literaturi, socot că e momentul a se proceda la o selecționare a scrisului nedocumentat și a se da îndrumare pe teren exclusiv sigur.

D-l Vulcu afirmă că aș fi scris cum că „în multe părți din țară iepurele trece printr'un proces de degenerare din cauza a două boli incurabile“.

Ori o atare naivă afirmație nu am putut face vreodată; presupun deci că d-l Vulcu nu a aprofundat ceace am scris în articolul la care se raportează d-sa.

Nu am afirmat că iepurii degenerază din cauza celor două boli incurabile, ci am spus că: *în urma stărei lor de degenerare iepurii sunt susceptibili de a fi infectați de acele boli*, căci dacă n'ar exista un proces de degenerare, infecțiunile morbide ar fi cu mult reduse sau chiar escluse, căci sub degenerarea vânatului se înțelege acea stare de inferioritate, care se observă la corpul și organele animalului, datorită cărora vânatul

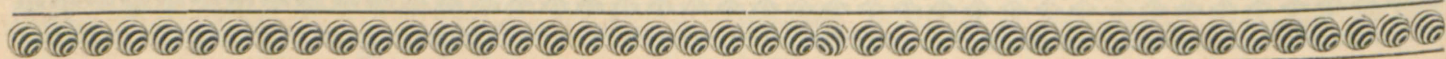
pierde din înfățișarea sa, devine debil (vânatul cornut pierde și din falnicia coarnelor), *mai puțin rezistent față de boli și intemperii*, și ce e mai mult nu se mai repropuce, nici calitativ nici cantitativ cu aceeași regularitate ca mai înainte. Chiar și la funcțiunile organelor de percepere se poate observa o scădere. (Vezi Ocrotirea Vânatului pagina 203)

La întrebarea pusă de d-l Vulcu că cine ia garanția că vor fi distruși toți iepurii infectați din focarele identificate și la afirmațiunile că dacă rămân iepuri bolnavi, cei colonizați din nou se vor infecta dela cei rămași și în fine că totdeauna s'au găsit în Ardeal iepuri cu bășici pe ficat și plămâni, iepuri cari totuși se dezvoltă bine, ajungând până la 6 kilograme greutate. Răspund d-lui Vulcu următoarele: că dacă ar fi consultat literatura și manualele clasice vânătorești, nu ar fi pus întrebarea, căci ar fi găsit răspunsul în ele. Oricât de întinsă ar fi o regiune infectată, totuși se pot distruge toți iepurii, dar aceasta nu se face numai cu arma, ci după rărirea lor prin împușcare, se întind plasele de prins vânatul viu, plase care ar trebui să se găsească în inventarul oricărei administrații gospodărești de stat și cu metoda descrisă în cartea mea „Ocrotirea vânatului“, întrebându-l bătaiași numeroși și repetând procedeul, în scurtă vreme sunt distruși până la unul toți iepurii din acea regiune. Chiar dacă am presupune că ar rămâne ceva resturi, desigur aceia sunt cei sănătoși cari au avut puțința de a-și deschide calea de scăpare. Admițând prin exagerare că ar rămâne ici colo și câte un exemplar infectat. aducerea unui stoc nou cu sânge nedegenerat va fi o cheazășie că boala nu va putea să se răspândească.

Recomand cu această ocaziune d-lui Vulcu să citească în Ocrotirea Vânatului în ce scop se face împospătarea sângelui și care sunt efectele ei, nefiind aci locul de a da extensiune chefiunei.

La al treilea punct, nu contest că d-l Vulcu va fi putut constată în Ardeal că mulți iepuri prezintă pe ficatul și plămâni lor bășicuțe. Multe sunt însă afecțiunile care au ca rezultat asemenea simptome, la unele specii chiar numai lipsa apei de adăpat, iar nu numai cele două boli grave despre cari am tratat. Numai microscopul ne poate da indicațiuni precise asupra naturii boalei care a provocat apariția bășicuțelor, căci numai simpla lor prezență nu ne permite a pune un diagnostic precis.

Imi pare foarte rău că d-l Vulcu se declară *hotărât* contra măsurii propuse de mine pentru stârpirea focarelor de infecțiune contra celor două boli grave, dar aceste măsuri sunt recunoscute unanim în știința vânătorească ca unicele și cele mai eficace, confirmate de practică de multă vreme. Pentru edificarea d-sale, îi recomand cercetarea manualelor de specialitate, începând cu acela al lui Boehmerle și până la ultimele publicații periodice a societății de știință cinegetică din Berlin „Gesellschaft für Jagdkunde“.

† MIHAIL ȘUȚU

Decanul vânătorilor români s'a stins. Cu înfățișare trupească mărunță și slăbuță, cu apucături de o rară delicateță, cu o vastă cultură, sprijinită de o voiciune de spirit uluitoare, Mihail Șuțu părea predestinat a fi exclusiv o ilustrație a speculațiunilor istorico-filosofice.

Nu de mirare că a fost o personalitate îndrumătoare și proeminentă pe acest teren concretizat în specialitatea Numismatice și consfințită prin îndelungata sa participare ca membru fondator al Academiei Române.

Concomitent cu acțiunea sa de savant Mihail Șuțu cumulează o profundă știință și subtil simț financiar, ceea ce îl pune în capul Băncii Naționale ca guvernator, în epoca când această instituțiune așează bazele vieții economico-financiare înfloritoare a țării.

Istoriograf, numismat, literat, academician, financiar, defunctul reprezintă o uriașă prismă umană, radiând prin multiplele sale fațete lumină scilipitoare în toate direcțiile.

Rar, dar nu e mirare pentru o constituție intelectuală de primul ordin din generația epocii eroice a gândirii și simțirii românești.

Indrăgostit de firea întregă a pământului românesc și nevoia recreării de ocupațiunile pur intelectuale, îl îmboldesc din tinerețe a se deda practicei vânătoarești.

Ca constituție fizică și prin natura ocupațiunilor sale părea destinat a fi un foarte respectat vânător de dumi-

nică și devine legendarul tip al cinegeticei românești.

Cațără toți munții, cutreeră toate câmpiile, bate pădurile, mustește noroaiele bălților, străbate păpușiile Deltei și peste tot este primus inter pares, nu numai ca rezistență și ca îndemănare, dar ca centru de atracție a veseliei, isvor neseecat al anecdotei fine și a culturii vânătoarești.

Ce fericită selecțiune de celule vânoase a trebuit să se închege în făptura de „o mână de om” cum zice Românul, ca să întocmească o ființă atât de rară ca longevitate, rezistență, îndemănare trupească, ca profunzime, limpezime și voiciune de minte!

Aceasta e de mirare și de admirat.

Mulți din elita vânătoarească au fost elevii lui Mihail Șuțu și se mândresc a-i urma pildele.

Icoana lui vânătoarească ramâne neștearsă în amintirea celor ce au avut norocul a-l cunoaște pe teren, și a locuitorilor din diverse părți a țării, cari așteptau revenirea Boerului Șuțu pe acele locuri, ca un eveniment de mare Jubileu.

În epoca noastră de prefaceri repezite, Mihail Șuțu, prin îndelunga sa înzilitare, personifică pe patriarbalul vânător boer român bun, demn și darnic, dublat de intelectualul modern sprinten cu nuanță de drăgălașă ironie.

Veneratul și iubitul camarad nu mai este.

Figura legendară a vânătorului Mihail Șuțu trăește, crește!

Cum să fie câinele de vânătoare

de ÖTVÖS BALASZ

© Câinele de vânătoare să corespundă tuturor pretențiilor ce *putem avea* (nu simplu: ce avem) față de câine.

De știut: câinele nu poate corespunde de cât acelor pretențiuni, pentru îndeplinirea cărora are aplicație. Insușirile moștenite din părinți și strămoși se pot desvolta prin dresaj special, chiar dacă aceste însușiri le are câinele numai în slabă măsură. Ce nu se naște însă cu câinele de vânătoare, nu i se poate impune prin dresaj. Această axiomă în limbajul dresorilor sună astfel: Din câine putem scoate la iveală toate însușirile pe care le are, fie ca individ fie ca urmașul strămoșilor; dar nu se poate turna în câine cu pâlnia însușiri pe care nu le are.

De exemplu, dacă câinele n'are nas bun, nu există dresor, nu există sistem de dresaj în stare să-i facă nas bun!

Prepelicar englez (Pointer)

Insușirile câinelui sunt determinate prin scopul pentru care cutare sau cutare rasă este destinată, pentru care s'a prăsit prin selecționare rațională. Ar fi foarte greșit — n'am ajunge la rezultat mulțumitor — dacă numai din capriciu sau din ambiția de a ne arăta dresori grozavi, am schimba chemarea câinelui. Un dresor serios nu va încerca niciodată dintr'un limier să facă un aporator de prepelițe, sau din câinele ciobănesc un pontator, etc.

Cine vrea să dreseze câini, pe lângă că pricepe această meserie grea și complicată, trebuie să cunoască pe deplin origina rasei, scopul pentru care s'a creat, însușirile pe cari le posedă rasa respectivă, ca să știe „ce poate să scoată din el“.

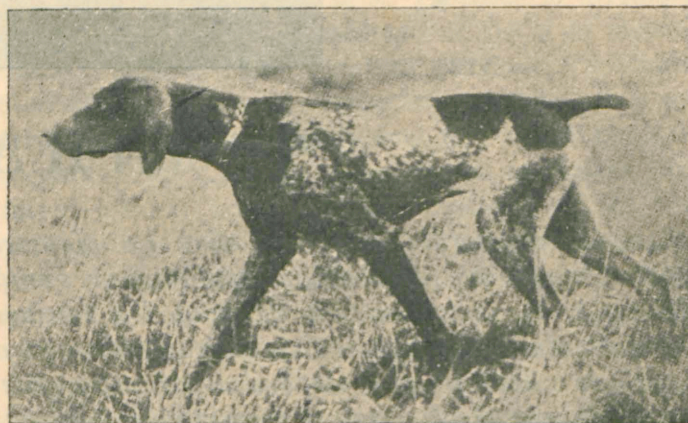
Calitățile câinelui, ori de ce rășă ar fi, sunt de două feluri: exterioare și interioare.

Fiindcă puțini vânători se interesează de calitățile exterioare ale câinelui, cari totuși au o influență covârșitoare asupra calităților interioare, să vedem în primul rând cum trebuie să fie exteriorul câinelui.

1) Calitățile exterioare (semnalmentele caracteristice)

să corespundă rasei pe care câinele o reprezintă. Căci dacă un câine nu posedă semnalmentele caracteristice, aceasta înseamnă că nu se trage din părinți sau din strămoși pur sânge, adică nu este decât o corcitură, o javră. Tot corcitură este și atunci când ambii părinți sau strămoși, cu toate că pur sânge, sunt însă de rasă deosebită. Este de mare importanță să fie câinele pur sânge cel puțin până în 7—8 rânduri de strămoși, căci dacă există printre strămoși unul sau mai mulți de altă rasă, alte însușiri, altă chemare, câinele poate să moștenească prin atavism, calități de rasă altele, decât cele pe cari noi le dorim. Se poate ușor întâmpla ca o astfel de corcitură să corespundă la exterior rasei pe care vrem să o avem, în interior însă să nu posedă calitățile dorite.

A cunoaște semnalmentele caracteristice a tuturor raselor, se cere multe studii, multă experiență, căci chinologia e o știință vastă. Or nu fiecare vânător e dispus să piardă ani de zile ca să învețe chinologia! Sunt ei destui competenți și incopetenți, cari pricep

Prepelicar german (Brack)

sau pretind că pricep această meserie, această știință. În fiecare țară ca și la noi sunt societăți pentru prăsirea câinilor pur sânge, care înregistrează în matricolele lor oficiale toți câinii pur-sânge prăsiți de crescători experți. Societățile respective eliberează fiecărui câine declarat pentru înmatriculare un fel de act de naștere, numit „pedigriu“, care înșiră părinții și strămoșii până în a 5 sau a 6 generație, deci dovada că câinele ce posedă pedigriu semnat oficial este pur sânge, deci corespunde cerințelor.

Un vânător cuminte nu va cumpăra sau nu va prăsi decât câini cu pedigriu.

Privitor la pedigriu însă trebuie să fac o observație, câștigată din experiență. Printre cei peste 200 de câini ce am dresat, cu și fără pedigriu am aflat câini foarte buni dintre cei fără pedigriu și câini proști dintre cei cu pedigriu. Această observație pare a fi o contradicție, dar iată lămurirea chestiunii: Toți crescătorii de animale știu efectele evoluției, adică chiar animalele prăsite numai în pur-sânge evoluiază cu vremea, cu alt

cuvânt își schimbă însușirile (în bine sau în rău), dacă le lăsăm pe seama naturei, dacă prăsim animale pur-sânge, neglijând de a avea mereu în vedere scopul intenționat de a ameliora o calitate sau alta. Iată un exemplu dela vite! Dacă n'am selecționat vacile de prăsilă dacă n'am mulge vacile astfel ca să scoatem dela ele maximul posibil al produsului de lapte, lactația ar scădea, vaca va da tot mai puțin lapte; prăcind astfel în mai multe generații, vom avea vaci care dau prea puțin lapte. Cu un cuvânt calitățile dezvoltate prin selecționare trebuie păstrate mereu tot prin selecționare, prin antrenament, căci neglijate, ele vor scade, vor pieri.

Câinii de vânătoare au ajuns la calități excepționale prin selecționare, adică s'au prăsit astfel că s'au împerechiat numai părinți cu calități excepționale. Ca să dovedească părinții calitățile lor, au fost dresați și întrebuințați în practică, la vânătoare. Cu cât mai multe rânduri de astfel de strămoși are deci câinele, cu atât mai mare este garanția, siguranța chiar că urmașii vor fi și ei buni câini de vânătoare.

Ce s'a întâmplat însă? Câinii cu pedigriu au ajuns

Setter englez

la modă. Premiați la expoziții și la concursuri au fost căutați și de nevânători, cari făceau afaceri cu căței, făcând reclamă că vând căței ai căror părinți se trag din premianții cutare. Acești căței s'au cumpărat tot de speculanți, cari nefiind vânători, nu vânau cu ei, dar cu gândul de speculă i-au prezentat la expoziții, unde se arbitrează numai frumusețea câinelui, apoi vindeau la rândul lor căței, proveniți din părinți și strămoși premiați. Astfel au trecut generații și generații, fără a fi antrenați la vânătoare, fără a fi selecționați și după calitățile interioare. Iată cum s'au prăsit câini de vânătoare pur-sânge, la cari însușirile vânătorești evoluau retrograd. Avem deci și „javre“ cu pedigriu.

În schimb vânători cari căutau să aibă câini buni, fără a ține cont de pedigriu, împerecheau cățeaua bună a lor, cu un câine bun al altuia, antrenau căței vânau cu ei. Adică neținând seamă de exterior, prăseau selecționând — fie chiar numai din instinct — după calități. Astfel se întâmpla pe vremuri să iasă câini fără pedigriu cari băteau pe cei cu certificate.

Rezultate de asemenea fel nu trebuie să încurajeze

pe prăsitori, cu deosebire pe vânătorii cari nu sunt și chinologi, căci se expun eventualităților, să prăsească câini cu alte calități decât acele ce urmărește.

Un prăsititor serios și expert va prăsi numai din părinți pur-sânge, nemulțumindu-se însă numai cu faptul că acești câini au pedigriu, ci se vor convinge și de faptul dacă acești câini sunt buni și pentru vânătoare. Cu cât mai mulți părinți și strămoși pur-sânge, dar întrebuințați la vânătoare (cu calități vânătorești) va poseda cățelul, cu atât mai asigurați putem fi că va avea calitățile rasei pe care o reprezintă.

Purițatea rasei se dovedește cu pedigriu, calitățile vânătorești se dovedesc la concursuri sau acasă în practică. Să nu împărechem câinii până ce nu ne-am convins că nu numai ei, ci și strămoșii lor au fost buni la vânătoare.

Se pare poate, după cele spuse mai sus, că pedigriul n'are importanță, cu atât mai vârtos că sunt mulți vânători, cari zic că „nu cu pedigriul ci cu câine vreau să vânez“. Eronată părere și iată încă odată dece.

Pudel Pointer german

Fiecare rasă este creată pentru alt scop, posedă deci anumite calități. Unele au calități potrivnice acelor pe care le urmărim noi, deci dacă încrucișăm (corcim) fără socoteală vom avea eventual câini care posedă calități nedorite de noi.

Cu cât mai curată este o rasă — neuitând ca indivizii să fie buni și la vânătoare — cu atât mai „fixe“ sunt calitățile rasei, cu atât mai mare este siguranța, că prin dresaj sistematic „scoatem“ din câinele nostru toate calitățile rasei, ba chiar din generație în generație vor crește calitățile.

Cât de strânsă legătură este între calitățile exterioare și interioare ale câinelui de vânătoare se vede din cele de mai sus, dar aceasta este o abatere dela temă, deci să ne întoarcem la chestiune.

Am vorbit în treacăt de „semnalmente caracteristice“ cari definesc cutare sau cutare rasă. A descrie aci semnalmentele caracteristice a tuturor raselor, ar fi prea lung, ne-ar cere prea mult spațiu, fiind rase multe și semnalmente multe.

Vom vorbi doar de esteriorul general al câinelui,

cum s'ar vorbi de pildă de un cal. Au și caii multe rase și multe semnalmamente caracteristice, însă fiecare individ trebuie să poseadă anume calități exterioare, fără de cari calul nu mai e cal, ci gloabă. Asemenea și câinele, dacă nu posedă anume calități generale, nu e câine ci javră.

Infățișarea generală: 1. Impresia ce ne face câinele la prima vedere să fie plăcută, adică frumos, elegant, nici prea greoi nici prea ușor. Să nu fie de fire trândav, ci să arate vioiciune, temperament. Câinele de vânătoare, care e din fire leneș, este și tâmpit.

2. *Capul* câinelui să fie proporțional cu corpul.

3. *Ochii* vioi, cu expresie inteligentă. Culoarea ochilor să nu fie prea deschisă: nici într'un caz mai deschisă decât culoarea părului (ochii prea deschiși arată început de degenerare „albinism“). Pleoapele să nu fie atât de deschise încât să se vadă roșul lor; pleoapele prea deschise predispune ochii câinelui la continuă inflamațiune.

Prepelicar german cu păr țepos

La o singură rasă de câini „Pudelpointer“ care nu s'a putut prăsi decât cu ochi gălbui deschiși: ochi de șoim, se admite această culoare nepotrivită a ochilor.

4. *Dinții* câinelui au mare importanță în determinarea stadiului de degenerare a rasei pe care o reprezintă.

Fălcile să fie puternice și astfel construite ca dinții de sus să treacă peste cei de jos, fără a lăsa un spațiu prea mare între cele două șiruri. — Un defect, care disqualifică un câine este ca dinții de jos să treacă peste cei de sus. Un asemenea câine nu apucă bine, iar urmașii săi au tendința să fie cu botul din generație în generație mai scurt (nasotyp) ca la urmă să devie bulldog. Primul grad al acestui defect disqualificant este „ciocan—nicovală“, adică dinți așezați unii peste alții. În acest caz dinții se tocesc repede și câinele arată mult mai bătrân, decât este în realitate. — Aceste defecte se pot ameliora prin infuziune de sânge nou la urmași. Dacă Dinții nu sunt normali, dar altfel câinele e bun, să-i căutăm pereche cu sânge cât mai străin.

Ca regulă generală, în caz de degenerare, ca și la vânat, leacul este împăspătarea sângelui.

5. *Urechile* să corespundă în formația și așezarea

lor rasei respective. Să nu fie sucite înapoi, ca să nu rămână deschise intrării prafului, etc.

6. *Gâtul* câinelui să fie musculos, nu prea lung ca să atârne capul în jos, nici prea scurt ca să nu poată câinele urmări vânatul cu nasul pe jos.

7. *Pieptul* conține părțile cele mai importante ale organismului: inima, plămâni. Pieptul să fie atât de voluminos ca aceste părți să aibă loc pentru dezvoltare și funcționare. Să fie dezvoltat normal, dacă este prea lat, picioarele dinainte se sulesc în afară, câinele calcă pe degetele dinăuntru; iar dacă pieptul este prea îngust, coatele picioarelor dinainte se sulesc înăuntru și câinele calcă cu labele sucite în afară. Proporția cea mai avantajoasă în adâncime a pieptului este ca distanța dela pământ până la marginea pieptului să fie egală cu distanța de aci până la umerii câinelui.

8. *Spinarea* este arcul care duce mișcarea picioarelor posterioare la cele anterioare. Să fie dreaptă, orizontală, nici concavă nici convexă și cât mai musculoasă. Câinele cu spatele căzut se zice „înșeuat“, cel ghebos are „spinare de crap“.

Basset flocos

9. *Picioarele* de formația cărora depinde galopul câinelui, să fie astfel ca la picioarele dindărăt unghiul format de brațul de sus și cel de jos, iar acesta cu laba propriu zisă să formeze un unghi de 90°. Depărtarea dela acest unghi în plus sau în minus e în detrimentul randamentului galopului. Frontul picioarelor dinainte să fie drept, privit de dinainte și din lături.

Dacă coatele picioarelor posterioare se lipesc, când stă câinele pe loc, se zice că are „coate de vacă“ sau picioare în X, dacă ele sunt mai depărtate ca normal se zice „picioare butoi sau în O“.

10. *Labele* să fie rotunde (labe de pisică) iar nu lunguiețe (labe de iepure). Degetele strânse și ghiarele încovoiate ca să ajute eventual câinelui la cățarat.

11. *Coadă* câinelui este cu mult mai importantă decât se crede. Are — să zicem așa — funcțiunea unui seismograf, care arată toate stările sufletești ale câinelui, de ex. bucurie, frică, mânie. Ea mai este o adevărată cumpănă cu care câinele își păstrează echilibrul, când se coboară pe pante repezi, când se oprește sau se întoarce brusc. Este termometrul temperamentului, chiar și a stărei sănătății câinelui.

Sunt câini de vânătoare la cari se taie coada. Se exagerează, însă tăindu-le coada astfel că abia rămâne un mont. Coada prea scurtă strica proporția liniilor și răpește câinelui un sprijin necesar. Coada se taie numai la prepelicarii germani cu părul scurt și cei cu părul aspru, ca lucrând prin spini și tufe să nu-și rănească vârful cozii. La cei cu părul lung, coada fiind apărată de păr, nu se taie, precum nu se taie nici la „pointer“ (prepelicar englez), acesta fiind prin excelență câine de câmp. Coada se taie astfel ca partea rămasă să ajungă până la jumătatea distanței dintre rădăcină și coatele posterioare.

Felul cum este așezată coada, dacă pornește din direcția șirei spinărei sau mai de jos, este un semn caracteristic, după care se diferențiază rasa engleză de cea germană de prepelicari.

Tot așa de caracteristic este și capul. Din doi prepelicari de aceeași culoare, putem stabili după cap și după coadă, care e prepelicar german și care e englez.

12. *Părul și culoarea acestuia trebuie să corespundă rasei, în caz contrar câinele nu este pur sânge.*

II) Ce calități interioare să aibă câinele de vânătoare ?

În primul rând să fie inteligent, docil și să știe să aplice la momentul cerut cele ce a învățat sau cu cari s'a născut.

Calitățile sunt atavice (moștenite), cu care câinele s'a născut și pe cari noi le putem desvolta prin dresaj rațional. Așa sunt: nasul, pasiunea, însușirea de a ține urma vânatului rănit, de a lătra când mână sau de a mână în liniște, pasiunea pentru baltă, etc...

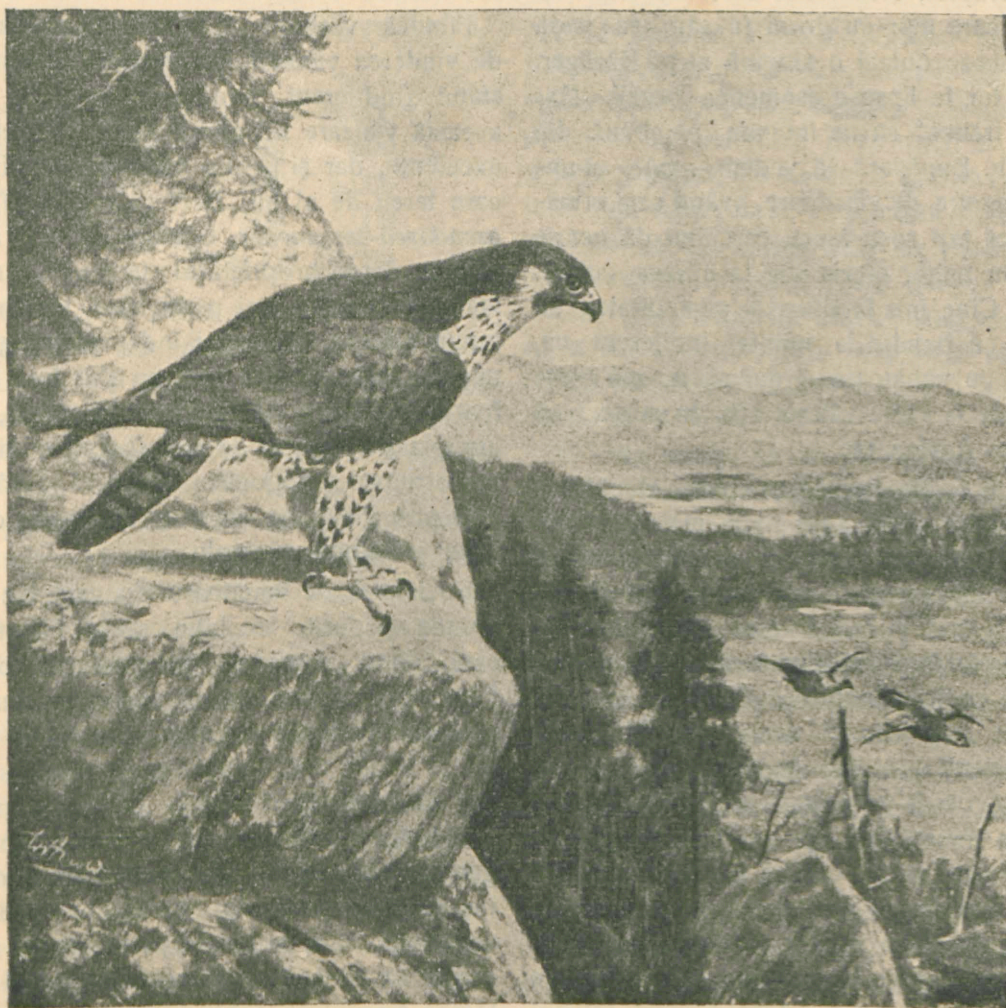
Calitățile individuale, nemoștenite: pentarea și aporțarea vânatului la prepelicari, ascultarea de ordine, etc...

Unii prepelicari pontează vânatul fără a fi dresați, mulți însă — chiar dacă au nas bun — trebuie să fie dresați ca să ponteze.

Unii aporțază dela sine (spanieli), cei mai mulți însă trebuie dresați cu forța ca să aporțeze.

Aceste două însușiri sunt câștigate prin dresaj; dar prășind mereu din câini dresați în acest sens, cu vremea și aceste două calități devin inclinațiuni atavice.

Cum să ne folosim de calitățile interioare ale câinelui, cum să le desvoltăm, ce trebuie să știe câinele de vânătoare, despre acestea vom vorbi altă dată.

La pândă

Despre exploatarea vânatului din pădurile Statului și prietenia vânătorească

de C. A. L. POPESCU

S'a hotărât de către deregătorii noștri vânătorești, că de acum înainte să poată veni la noi vânători streini, oaspeți platnici. Suntem îndreptățiți să sperăm, că această dispozițiune va da roade foarte bune. Ne vom câștiga prieteni, vom avea venituri și în urma lor, ne vor înflori terenurile de vânătoare. Chestiunea este foarte importantă, măsura luată, de bună seamă, după multă chibzuială, de oameni chemați să hotărască, nu mă amestec deci. Am însă o rugămintă, care sper să fie susținută și de alți vânători, între care dacă se va afla cineva mai cu „greutate“ îl rog să o transmită celor în drept. Anume, ar fi bine, să putem fi și noi — românii — oaspeți platnici. Înțeleg, dacă cineva este dispus și are pe terenul său vânat a cărui drept de împușcare l'ar vinde, să poată fi cumpărător orice vânător în regulă, nu numai *cel străin*. Câți nu ar fi între noi, care ar vrea să vâneze, *măcar numai o singură dată în viața lor* la urs, cerb, țap negru sau roșu, cocoș de munte, dropioi, etc. vânat rar. Ba sunt și alții mai modești, care mor cu dorul în sân, să vadă odată balta, să vâneze numai o singură zi pe Bărăgan la prepelițe. Căci lor le lipsesc asemenea ocazii. Dar să nu fie „musai trebuie“ să ne invităm pe bani. Să putem face schimb. Bunăoară să vedem *multe* anunțuri în revistele noastre de vânătoare, având cam următorul conținut. Ofer țap roșu ăluia, care îmi dă ocazie să vânez la rațe în baltă, oferte rog la adresa cutare. Sau chiar și așa: Cine îmi facilitează posibilitatea să petrec câteva zile cu familia la munte, indiferent cu, sau fără ocaziune de vânătoare — dar să nu mă coste scump — poate sta la mine câteva zile în sezon, să vâneze la prepelițe. Adresa etc.

Este cu siguranță foarte frumos și bine, dacă englezii, francezii, nemții și fiii altor nații, mai mari ca valaheasca noastră, ne vor iubi și prețui în urma amabilelor noastre invitațiuni la vânătoare. Dar și mai sigur este, că ar fi încă și mai frumos, dacă *românii* s'ar iubi și s'ar prețui între ei, cunoscându-se și împrietenindu-se, tot pe la vânătoare. Căci, ia să fim sinceri nițel, de ce „regățeanul“ acela din Muntenia să creadă că Ardelenii sunt toți mocani, căci el alt ardelean n'a văzut, decât pe acela, care venea în fiecare an cu oile în ținutul lui pe timp de iarnă; în schimb nici ardeleanul să nu creadă că toți regățenii sunt la fel, ca gentilomul de la percepție, sosit cu pantaloni rupți și plecat cu mașina proprie. Sunt convinși, că dacă ne-am cunoaște mai bine, părerile aceste proaste ar dispărea. În tot locul, vânătorii sunt cei mai buni oameni, mai de omenie și mai amabili. Tot așa este de obște cunoscut, că adepții nici a unui alt crez nu se împrietenesc așa de ușor, ca vânătorii. Ce să insist, o știți D-voastră fiecare din experiență. Deci, frați vânători români, poftim în vizită unii la alții. Pe urmă, după ce v'ați simțit bine la prietenul D-voastră

gazdă, mergând acasă învățați poporul, zicând: Mă! nu-i adevărat că sunt mitocani și mănâncă numai slănă tăvălită în papricaș și nu-i adevărat că dorm pe rogojină și nu-i adevărat că ne urâsc pe noi, fiindcă suntem din alt județ. Sunt români bre, ca și noi și țaranii lor umblă în ismene albe și nici la suflet nu sunt mai negri decât ai noștri. Așa Zău!

Am credința, că pe această cale, se va desăvârși minunea. Se vor împrietenii românii, *se va face unirea sufletească*, cu încetul poate, dar totuși și mândri vom fi, dacă vom putea zice că am dres noi vânătorii, ceia ce au stricat funcționarii mutați — din pedeapsă probabil — dintr'un ținut într'altul, dar mai ales gureșii agenți electorali cu cap sec, care și dau aere de „politician“, deși cu siguranță nu cunosc măcar nici înțelesul exact al cuvântului „politică“.

Să ne ajute gingașa zeiță Diana. Amin!

* * *

Fiindcă vorbim — pentru ce să-i zicem altcum — de vinderea vânatului cu bucata, m'am gândit, că și statul (indiferent prin care instituție a lui) să facă această vânzare nu numai pentru străini și pe terenuri excelente, dar și pentru vânătorii băstinași și pe ori care teren de al lui. *Deci să renunțe în acest caz la arendarea terenurilor*. Câștigul, cred, ar fi de *toate părțile*, dacă proprietarul terenului, în cazul nostru statul, ar încasa mai mulți bani, vânătorii ar avea mai multă plăcere, fiind mai independenți și cred că s'ar micșora brânzoismul căci nu s'ar face atâtea bătăi; iar foarte important câștig ar fi și acela, că am putea apropia silvicultorii de noi, făcând cu timpul să dispară monstruosul antagonism dintre ei și vânători:

Pentru ilustrarea celor ce spuneam, dați-mi voe să citez următorul exemplu.

Societatea de vânătoare din care fac parte, ține în arendă pădurile ocolului silvic Făget (jud. Severin) care, fiind compuse din pădurile ocoalelor silvice Făget și Gladna, acum contopite, au o întindere de aproximativ 9.000 hectare adăpostind mistreți, căprioari și vânat mic. Pentru acest teren societatea plătește *actualmente* o arendă de ceva peste 22.000 lei anual. Cum însă terenul nu este compus dintr'un singur complex ci din mai multe păduri, din cari unele de însemnătate nulă din punct de vedere vânătorec, societatea, care în prima perioadă de arendare a avut ocazie să constate aceste neajunsuri și în general valoarea terenului; la noua arendare cu siguranță nu va mai reflecta la întregul teren și nici nu va mai oferi prețul plătit până acum. Deci continuând cu sistemul de arendare, statul — sau mai precis C. A. P. S. (Casa Autonomă a Pădurilor Statului) va avea mai puțin venit în urma valorizării vânatului din acest ocol silvic. Pentru a evita această pierdere, ar trebui re-

nunțat la arendarea terenului și în schimb să se vândă vânătorilor, 1) bilete de abonament anual; 2) bilete de învoire pentru o singură zi de vânătoare; 3) bilete de învoiri la țapi roșii cu bucata, valabile pe sezon și 4) bilete pentru bățai pe un termen anume determinat.

Posesorii билетelor de abonament — valabile pe un an, cu drept de precădere pentru anul viitor, — ar putea să vâneze în mod individual în pădurile ocolului la fel cum ar vâna dacă ar fi membri a unei societăți, respectând legea, obiceiurile și un regulament al ocolului silvic. Biletul de învoire pe o zi, ar îndreptăți posesorul să vâneze la vânat mic (sitari) și ar servi mai ales scopul de a da posibilitate abonaților să ducă cu ei vre un invitat. Biletul pentru țapi, ar îndreptăți posesorul să împuște anual atâția țapi din totalul celor preliminați, cât a plătit. Acest bilet ar fi valabil pe un sezon și eliberat pe riscul vânătorului, care nu are dreptul la despăgubire, dacă nu i'a reușit să vâneze piesele care a plătit. Biletele pentru bățai, ar da dreptul la un grup de maximum 15 vânători, cu maximum atâțiași cât și ei, să aranjeze bățai într'o zi dinainte stabilită, într'o anumită porțiune de teren.

În urma acestor învoiri, statul, resp. C. A. P. S. ar putea încasa următoarele taxe, (Să nu se scape din vedere, că vorbesc mereu de ocolul silvic Făget) pe care, cine este într'u cunoscut cu situația, nu le poate nici decum socoti exagerate.

15 abonamente anuale a	Lei 1.000 = 15.000	Lei
10 bilete pe câte una zi a	„ 60 = 600	„
10 Țapi roșii anual buc.	„ 500 = 5.000	„
10 bilete pentru bățai a	„ 800 = 8.000	„
Total		Lei 28 600

Incasând aceste taxe, ar trebui însă să li se dea și vânătorilor o posibilitate corespunzătoare de a vâna. Ar trebui negreșit asigurat dreptul fiecărui abonat, că tocmai pe baza acestui abonament să i se elibereze, permisul anual de vânătoare, indiferent, dacă afară de aceasta mai este sau nu, membru la o societate de vânătoare. Tot așa, modul de exercitare a vânătoarei să fie bine determinat în regulamentul ocolului silvic, pe care șeful de ocol îl poate întocmi convocând pe abonați la consfătuiri, de câte ori va crede necesar. Așa spre exemplu, să fie exact precizat, cu ce fel de câni se poate vâna, ce se poate împușca la bățai etc. Controlul să-l aibă șeful ocolului silvic, prin agenții săi.

E drept, că atât paza, cât și îngrijirea terenurilor ar cădea în felul acesta tot în sarcina statului. Dar aceste cheltueli nu ar fi prea mari. Puținele ogoare, hrana în timpul iernei, sărăriile (la ocolul Făget) ar constitui numai o mică cheltuială, fiind vorba de terenurile fertile cu adăposturi naturale excelente.

Paza terenurilor îl poate foarte bine face personalul silvic, cel mai indicat și mai în măsură. Dar ca să aibe tragere de inimă, ar trebui cointeresat, ceea-ce, dacă să renunță la arendare, e foarte ușor de făcut și

ar fi foarte de dorit, ca să ajungem la normal. Trebuie recunoscut, că în țările cu o cultură a vânătorii însemnată, cum ar fi Germania, Austria, Cehoslovacia și Ungaria bunăoară, purtătorii acestei culturi sunt tocmai vânătorii de profesiune, printre care în acele țări nu se socotesc numai pasnicii de vânat, ci toți membrii corpului silvic.

Fără ca să aibe cineva prea multă fantezie își poate da ușor seama, ce ar însemna pentru vânatul nostru, dacă miile de silvicultori în frunte cu Directorul General al C. A. P. S. și până la ultimul păzitor de parchet s'ar pune în serviciul acestei cauze. Dar să nu creadă nimeni, că ajunge doar — că în mod mărinos — să le dăm voe să facă acest serviciu, sau chiar să vă ducă rucsacul când mergeți la vânătoare, sau să-și expună pieptul la poșurile braconierului, asigurând plăcerea broscoiului, care la toamnă se va toläni în țiitoare pe scăunel. Nu, întâi silvicultorul nostru, trebuie să devie prietenul bun al — dacă tocmai vreți să-i spunem pe nume — vânătorului de Duminică. Dar, ca aceasta să se poată înfăptui, îi trebuie dată și lui posibilitate să vâneze, ba trebuie chiar silit să devie vânător, căci cu atât va iubi și mai mult pădurea și frumoasa lui meserie. Da nu cumva să credeți că cer să i se dea — de pomană — voia să vâneze pe terenul D-voastră. Ferească D-zeu! Trebuie însă să i se înleznească posibilitatea să devie vânător și anume, ar trebui hotărât, ca toți membrii corpului silvic să obțină permisul de vânătoare, port armă, etc. pe jumătate de preț și jumătate de timbre. (Așa se face și în străinătate). Iar acolo, unde valorizarea vânătorului s'ar face pe bază de bilete, așa cum am propus, ei să obțină pe jumătate de preț și acele bilete.

Cine știe, rezultatul cărei machinațiuni diabolice este, ca la noi silvicultorii și „vânătorii“ fac parte din două tabere adverse, în dauna tocmai a mărului Eridei din cauză, a vântului.

Să prea poate, că în timpul de după război, ne având elementul necesar, a trebuit să angajăm diferiți săteni cărora le-am încredințat — de nevoie — paza pădurilor și că între acești săteni s'au aflat și braconieri. Astăzi aceste elemente nu mai există în serviciul pădurilor și nici cel mai inverșunat adversar al silvicultorilor nu poate afirma, că braconajul ar fi un sistem al personalului silvic, nici chiar a personalului inferior.

Pe tot restul globului pământului silvicultorii formează majoritatea vânătorilor. La noi sunt dujmăniți. Nu trebuie însă să fie și în viitor.

În ziua în care vor fi dați afară — cu excepția celor calificați — de pe terenurile noastre „pasnicii“ angajați de persoane particulare, între care pasnici cunosc și criminali care pe timpul când erau numai braconieri simpli — fără brevet — au tras împușcând pădurari și în sunetul goarnelor de vânătoare, miile de agenți silvici vor lua sub oblăduirea lor tot ce este a pădurei și sfânt lor, vom putea spera la un viitor mai frumos.

După „șoareci

Invățămintele pentru tinerii vânători

de Maior MIRCEA PETRESCU
Inspector de vânătoare al jud. Caliacra

1. Pușca este periculoasă pentru vânat, câte odată este chiar pentru noi înșine și adese ori foarte periculoasă pentru tovarășii de vânătoare.

2. În pădure să nu trageți nici odată la înălțimea unui om, pe câmp deschis numai atunci când sunteți siguri că în fața D-vs. nu este absolut nimeni.

3. Nu trageți asupra rândunelelor și liliacilor, ele sunt dintre cele mai folositoare vietăți, exersați-vă dibăcia sub altă formă.

4. Scoateți-vă cartușele din armă când intrați sub acoperiș; când săriți șanțuri, treceți prin locuri accidentate sau sunteți în căruță dați piedica de siguranță bine, mai prudent este a descărca arma.

5. Cu arma nu se face glume. Nici odată nu ochiți nici în glumă asupra prietenului vostru, chiar dacă sunteți sigur că arma este goală; este cel mai prost obicei.

6. Dacă câinele vă este pornit după vânat, nu trageți după el ori care ar fi distanța. Riscați întotdeauna să vă răniți animalul.

7. Pedepsiți câinele când merită dar nu-l bateți ca un tiran și nu-ți pierde nici odată calmul.

8. Nu ucideți vânatul scormonit în neregulă de câine, riscați să-l învățați cu năravuri rele și chiar incorijabile.

9. Nu vă bateți joc de stângăcia tovarășilor de vânătoare dacă vreți să nu fie atenți la stângăcia ta.

10. Ascultați mult, vorbiți puțin și nu criticați pe nimeni.

11. Nu trageți asupra vânatului ce trece prin fața tovarășului vostru, și dacă din întâmplare ați făcut-o, cereți-vă scuze.

12. La vânătoare cu bătaiași, nu vă părăsiți locul fixat, întru cât este periculos pentru tine și neplăcut pentru tovarășul care v'ar răni.

13. Nu căutați pasărea pe care credeți că ați doborât-o, nu maltratați câinele pe motiv că nu a putut să o găsească și aduce.

14. Nu trageți în vânatul care stă. A lovi epurile în culcușul lui și pasărea pe pământ, este un act contrar regulilor sportului, puțin meritos și chiar condamnabil pentru un vânător.

15. Nu spune nici odată tovarășului tău că câinele lui nu face două parale: vei fi întotdeauna urât de el.

16. Dacă din nefericire ați rănit pe vreun tovarăș de vânătoare, nu te scuza cu; „Nu credeam că arma mea bate așa departe“.

17. La vânătoare pleacă bine dispus, vesel și menține tot timpul vânătoarei; primește cu veselie micile surprize, căci nu uita că adese ori și cei mai buni vânători sau reîntors cu mâna goală.

18. Vânatul ce îl aduci acasă să fie împușcat de tine, nu cumpărat din piață.

NOBLESSE OBLIGE

de MOLDAV

Dintre realizările ultimilor ani pe tărâmul vânătoresc, Muzăul dela Parcul Carol se pune în evidență ca o operă în adevăr măiastră, ținând seamă de vremurile grele, cari se pun deacurmezișul oricăror încercări de noi înfăptuiri.

De sigur că dezvoltarea sa este încă în stadiul de formațiune, că necesită o oarecare selecționare — chiar a materialului azi expus, — pentru a atinge perfecțiunea, la care râvnesc întemeietorii lui.

Totuși așa cum se prezintă astăzi, după aprecierea cunoscătorilor în materie, este cel mai interesant așezământ de acest fel din Europa.

L'am vizitat imediat după inaugurare, modest i-am cântat farmecul și valoarea instructivă prin Revistă.

În incorigibilul meu optimism credeam că tot vânătorul localnic și cel în trecere prin București va sacrifica o oră pentru a și delecta ochii și a-și complecta cunoștințele. Ce deziluzie! În zilele destinate vizitărei trec adesea pe la Muzăul nostru, găsesc la fiecare dată motive noi de admirație, dar plec cu impresia să fac pelerinaj la un loc drag dat uitărei, unde atracțiile artistice vânătoarești, strânse cu atâta dragoste și trudă de întemeietori, se vestejesc într'o atmosferă de jalnică singurătate.

Din când în când zărești câte o pereche de tineri, care în fața unei scene de vânătoare î-și continuă convorbirea începută pe aleele parcului; izolați aci: ea cu privirea visătoare agățată de un punct ireal în spațiu, el cu ochii painjenii de patimă picurându-i în ureche:

„les mots si tendre
qui depuis sept mille ans
se suspendent chaque soir
aux lèvres des amants“.

Mai rar, vezi câte un domn, care începe sistematic cercetarea în detaliu, pășește agale către colțuri mai depărtate, încătușat de interesantele lucruri, tresare deodată cuprins de senzația singurătății în mijlocul unor lighioane așezate în pozițiuni de impresionant realism. Liniștea profundă îi dă fiori de criptă și atunci, cu toate că nemulțumit de a nu-și fi îndeplinit setea de curiozitate, grăbește spre ieșire, unde regăsește mișcare, comunitate de impresii cu mediul.

Astfel golul în Muzău se amplifică, tinde a pustiu, unde paznicul cade în somnolență, înconjurat de lucruri de artă îngrămădite într'un mausoleu!

Vânător improvizat, pușcaș incorigibil, sceptic până la cinism și pretențios până la absurd, așa înțelegi să răsplătești străduințele unui mănunchiu de oameni încăpățânați în apostolatul lor? Nici măcar contribuția de gură cască nu ești dispus a o achita? Că doar cei 5 lei plătiți la intrare nu pot fi o piedică gestului prezenței tale, precum nici timpul pe care l-ai răpi numeroaselor ore, când complectezi mulțimea de târâie brău ce se grămădesc în stănoagele dela Bulevard la Teatrul Național.

Cum altfel, decât prin afirmarea crudului adevăr, va înțelege majoritatea celor ce-și zic vânători, că titulatura aceasta răsunătoare este legată de obligațiuni? „Noblesse oblige“. Și este un titlu de nobleță acel de vânător, confirmat prin adoptarea acestui titlu de însuși Suveranul Țării.

Caracteristicile vânătorului adevărat sunt cele cuprinse în Crezul cercetașului, deci titlul acesta trebuie să fie unul de maturitate al tânărului cercetaș cuprinzând imperativul de loialitate, ocrotirea celui slab, desinteresare, respectul și iubirea naturii, contribuția trupului și sufletului insului la binele comunității.

Or cultura vânătoarească este una din condițiunile de a fi a viitorului vânătoarei în România. Azi legile, autoritățile, asociațiile se găsesc în neputință de acțiune numai din cauza inconștienței crase a celor mulți asupra consecințelor grave ce poate avea pentru binele comun vânătoarească, un gest de lăcomie sau o atitudine de nepăsare.

Că pentru moment suflă un vânt de aspru egoism din toate părțile, nu este o scuză pentru vânătorime de a urma docil abaterea curentului din matca sa firească. Ci dator este a pune toată energia la canalizarea vieții naționale în cursul ei normal. Noblesse oblige!

Cultura de specialitate pune mediul în măsură de a discerne ce e bine și ce e rău, ce e și ce nu permis, de a deveni conștient deci responsabil de actele sale. Pentru moment, din nefericire, reiese că practica vânătoarească înfățișează în cele mai multe cazuri inconștiență atât de vădită, încât istorisirii de acte pe deantregul rușinoase sunt servite de unii cu credința că-și crează un titlu de glorie.

Când s'a luat inițiativa creării Muzăului de Vânătoare, nu numai exhibiția unor vederi plăcute ochiului s'a avut în vedere, ci s'a urmărit crearea unui așezământ de învățătură, de cultură vânătoarească.

S'au făcut sacrificii grele, Regele a binevoit să prezideze la inaugurarea așezământului, dând Celdintăi exemplul de urmat cu dărnicia și cu prezența Sa.

De atunci încoace: zero în dărnicie, pustiu în prezență, din partea vânătorilor și a asociațiilor lor!

Oare față de Muzău, instituție prin excelență de cultură, Societățile de vânătoare nu simt nici o datorie de onoare?

Comitetele societăților, pe lângă îngânfarea mulțumirei de sine de a fi aleșii camarazilor, nu se simt de loc îmboldite de a contribui cu ceva pentru cultura generală, singura în măsură de a pune frâu pornirilor distrugătoare prin inconștiență a bunului comun?

Pentru aceste asociații, în afară de beneficiile maxime ce cată să tragă din bunul comun, nu există simțul de: Noblesse oblige? Dar atunci să li se schimbe titulatura în cea de „Asociații pentru exploatarea vânatului“ și să fie tratate ca atari.

Am căutat în tot Muzăul să văd tăblița de donator

a vreunei Societăți de Vânătoare din țară, ca să o dau publicității ca exemplu prin scris și prin ilustrații... Nimic.

În pornirea de critică, extrem de dezvoltată la noi, se ia ca termen de comparație străinătatea — în special pentru vânătoare termenul de comparație Germania. Apoi onorați critici a tot și a toate, vânătorul german și asociațiile germane se rezumă, în exploatarea situației, în critica altora și laudă de sine? Sau — cu foarte rare excepții, sancționate prin descalificare — fiecare face proba că la vânător: Noblesse oblige?

Vedeți Revistele: sunt pline de articole semnate de colaboratori veșnic reînnoiți, care-și dau contribuția desinteresată și obiectivă.

Vedeți expozițiile: bogat alimentate cu tot ce are vânătorul mai a cătărei în colecția sa și aceasta nu cu câștig, ci cu cheltuială.

Comparați cu contribuția masei noastre vânătoarești

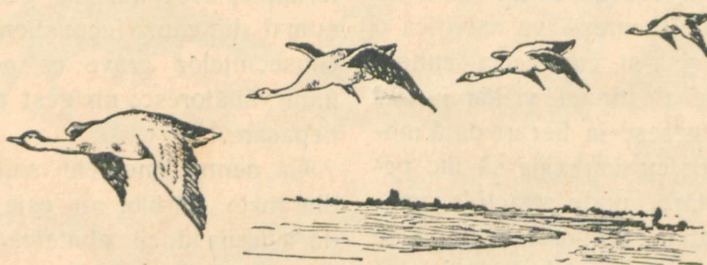
la asemeni manifestații civilizante și criticate de zor, cât mai veninos, căci în propriul obraz o aruncați.

Cei ce contribuie efectiv la progresul vânătoresc sunt numărați pe degete, criticii însă sunt cu miile, și Doamne numai din acei ce n'au făcut vreodată dovada vădită a contribuției lor pozitive pentru vânătoare.

Muzăul este terenul, pe care s'ar putea face proba că meteahna națională e pe cale de corijare, că sufletul vânătoresc român reacționează vânătoarește prin fapte.

Donațiunile de trofee, de animale naturalizate, de tablouri sau chiar fotografii interesante și instructive sunt primite cu recunoștință și immortalizează numele donatorului ca exemplu al epocii noastre de închegare civilizată.

Vizitați Muzăul cât mai des pentru a împrăstia atmosfera mortuară, ce pare a voi să-l copleșească și care constituie un blam pentru vânătorimea română de azi.

Cum s'a restabilit soarta lumii sau Vânătorul diplomat

de FUXAN

De mult, precis nu știu nici eu când a fost, pe pământ, după o matură chibzuire a unui și mai matur corp, alcătuit după principiul și forma „Ligei Națiunilor“ toate animalele, cari de obicei sunt vâdate, au hotărât să proclame greva generală.

Și în ce consta această grevă? Ce voiau cu ea? Explicația am găsit-o într'o cronică veche rătăcită prin câteva volume pe cari le am cumpărat la un anticar.

Animalele cereau, printr'o moțiune care o redactaseră la proclamarea grevei, ca să li se permită să se atârne fiecărui vânat câte un număr de ordine, iar vânătorii să fie obligați, prin pedepse cu amendă și închisoare ca Luni să vâneze numai animalele ce purtau numerele cu soț; Marți cele cu fordă, Miercuri cu soț și așa mai departe.

Și, mai cereau animalele, ca să se înființeze în fiecare câmp, luncă, pădure, și în toate locurile unde se vânează, câte un ghișeu, unde orice vânător care a împușcat ceva să depue o taxă, stabilită de comun acord între animale și vânători, în raport cu mărimea și importanța vânatului.

Bine, o să vă întrebați Dvs., dar ce trebuia să se facă cu aceste fonduri?

Explicația, o dă tot vechea cronică, de care pomeam în stilul pe care îl redăm mai jos.

„Toate sumele cari se vor strânge din taxele vânătoarești, se vor depune în mâinile unui conclav care va avea următoarele atribuțiuni:

a) Să se construiască spitale pentru vânatul rănit și care a reușit să scape de vânători.

b) Să cumpere și să împrăstie prin toate locurile de vânătoare, tot felul de trufandale, prielnice hranei vânatului.

c) Să înființeze un premiu Nobel, acordabil pentru cea mai bună idee de pace între vânat și vânător.

Apoi urmau o serie întreagă de alte atribuțiuni ale directorilor, iar ca încheiere moțiunea amenința cu sabotarea, dacă vânătorii nu primesc aceste condițiuni.

Aci se termină vechea cronică, care mă lămurise în privința grevei și a doleanțelor vânatului de tot soiul. Cum, din păcate, sunt curios din fire, am voit să știu ne apărât ce rezultat a căpătat, mișcarea de revendicare a potârnicilor, epurilor, rațelor sălbatece și a celorlalte animale cari constituiesc marea clasă a vânatului, și am început să caut hrisoave și cronici străvechi, din care să mă pot documenta.

Și iată ce am aflat:

Când secta vânătorilor, a primit moțiunea de care vă spuneam, o fierbere nemai pomenită s'a produs în fiecare club vânătoresc și ca o consecință imediată, s'a convocat un meeting la care „Apostolii Dianei“ au venit într'un număr considerabil. S'au ținut discursuri incendiare, s'a protestat în contra moțiunii și a grevei, — în sfârșit s'a făcut un vacarm și un scandal la fel ca acela, produs cu ocazia boicotului german.

Un orator mai entuziast, a svârilit în mijlocul tumul-

tului general, următoarea cugetare: „Vânatul este necivilizat .. are o inimă de animal“.

Și multe alte epitete și invective, au curs la acest meeting, la adresa vânatului.

Un vânător bătrân, mai luminat la minte decât ceilalți, ca să pue capăt panicei create, s'a ridicat de pe scaunul pe care șezuse și cerând cuvântul a spus:

„Prietenii, ne aflăm în fața unei cereri, care deși este neobișnuită este foarte dreaptă.

Trebue să satisfacem doleanțele vânatului ca să vedim că suntem oameni civilizați și culți.

— Nu se poate, strigă un vânător, să ne plecăm ordinilor unor specimene care se mănâncă unele pe altele, pentru că noi suntem de ordin superior.

— E drept, răspunse bătrânul, că noi nu ne devorăm unii pe alții, însă noi ne mâncăm între noi, cu vorba, ceea ce e acelaș lucru. Ca atare vă rog să le aprobăm dorințele, dacă ele sunt condițiunea „sine qua non“ cu care mai putem vâna.

Acestea spuse, bătrânul vânător, se rează pe scaunul său, în aplauzele mulțimii.

Vânătorii s'au împărțit în două tabere. Prima era de părerea bătrânului, iar a doua era contra. S'a pus chestiunea la vot și doleanțele vânatului, au eșit învingătoare.

În câteva zile s'a încheiat și ratificat convențiunea între cele două forțe vânătoarești, s'a numit conclavul care la rândul său a montat ghișee în locurile de vânătoare.

S'au fixat taxele pe cari trebuiau să le achite vânătorii, pentru orice animal vânat; animalele și-au pus numere de ordine conforme moșiei. Într'un cuvânt, toate condițiunile puse au fost îndeplinite și fiecare parte beligerantă ar fi fost mulțumită, dacă n'ar fi survenit un fapt care să neliniștească pe vânători.

Ce se întâmplase?

Conform tratatului, vânătorii, nu aveau voie să vâneze Luni, decât animalele ce purtau numere de ordine cu soț, Marți cele cu fără soț și așa mai departe, ori când eșiră prima zi Luni, după semnarea convenției la vânătoare, nici un adept al zeiței Diana nu întâlnește vreun animal care să poarte număr cu soț.

Marți, în loc să întâlnească numere cu soț; întâlniră cu fordă; Miercuri tot așa, Joi la fel; astfel că vânătorii plecară în fiecare zi cu traista goală. Ce se întâmplase? Era ceva de neînțeles.

Imediat se organiză un al doilea meeting, unde această chestiune a fost desbătută pe larg și în toate felurile.

După multe zile de desbateri, un vânător veni cu o idee genială care a fost numai decât aprobată.

— „De oarece, spunea genialul diplomat, vânătorii întâlnesc în zilele de Luni vânat cu numere de ordine fără soț, Marți cu soț și așa mai departe, adică, așa cum nu au voie să le vâneze, să cerem animalelor ca să inverseze convenția.

Luni să putem vâna numere fără soț, Marți cu soț, adică așa cum le întâlnim“.

După cum am mai spus, ideea fiind formidabilă, s'a aprobat și printr'o somațiune trimisă sindicatului con-

stituit de vânat, s'a cerut intervertirea convenției în sensul propunerii noului diplomat.

Animalele, cari constituie de obicei vânatul, voind să dovedească că sunt civilizate și că au inimă, au aprobat imediat cererea înaltului for vânătoare.

Se părea că astfel, totul o să intre în normal. Dar n'a fost să fie așa. Căci a doua zi, Luni, vânătorii n'au întâlnit nicăeri vreun animal cu No. cu fordă, Marți n'au găsit cu soț și povestea s'ar fi repetat la infinit dacă vânătorii nu și-ar fi dat seama că sunt trișați.

Adică animalele nu eșeau să se plimbe de cât în zilele când vânătorii nu aveau voie să vâneze No. din care făceau parte; și atunci vânătorii, n'au mai ținut seamă de tratat și au vânat pe cine le-a eșit în cale. Dar aceasta n'a durat decât o singură zi, căci în cele următoare nici un fel de vânat nu s'a mai văzut pe nicăeri.

Incepuse sabotarea și greva anunțată. Din cauza acestei greve, lira engleză începu să scadă, băncile din America au dat faliment, marile concerne se clătinară și chiar întreaga planetă era să cadă în abis.

Și atunci, noul dar genialul diplomat veni cu o a doua idee savantă.

Această idee se baza pe o invenție; o invenție atât de fantastică, încât numai creier de calibrul lui Jules Verne, o putea născoci.

Vânătorul diplomat inventase, un soi de animale, pe patru picioare, înzestrate cu simțul mirosului, cu ajutorul cărora s'au descoperit toate ascunzișurile vânatului.

Aceste animale minunate, au fost botezate cu numele: *Câini*.

Grație acestor eâini se putea vâna, fără nici un tratat și astfel soarta lumii se restabili.

Da astea s'au întâmplat de mult, precis nu știu nici eu când a fost.

Noutăți

DURALUMINIU. Urmărind a fabrica arme cât mai ușoare, dar de rezistență egală, fabricanții au redus mereu dimensiunile pieselor, păstrând coeficientul de siguranță prescris, căutând în același timp a nu micșora efectele loviturii, nici ca penetrație nici ca dispersiune.

Din această năzuință s'a creat forajul „choke“, care a permis scurtarea țevilor, sub normala celor cilindrice, fără a diminua calitățile tirului. Prin scurtarea țevilor s'a rezolvat în parte chestiunea ușurătății armei, dar cu deosebire o mai bună echilibrare a acesteia.

Cum însă cerințele vânătorilor tind mereu către o armă cât mai ușoară, tehnicienii au căutat să întrebuințeze, în fabricarea armelor în locul ferului și oțelului, alte materiale, cari la rezistență egală să fie mai ușoare.

Aluminiul are greutatea specifică 2 față de fier 7; aliajele lor vor diferi deci în greutate ca 7 : 2 sub același volum.

Un aliaj al aluminiului numit „Duraluminiu“, fără a fi atât de rezistent ca oțelul totuși ar permite construcții de arme, cari ar fi mai masive dar mai ușoare la rezistență egală.

Incercări s'au făcut și au dat rezultate satisfăcătoare, uzura armelor acestora însă, până acum, este mai rapidă la țevi; de aceia se încearcă a se câștiga din greutate combinând țevi de oțel cu accesoriile din duraluminiu.

Când se va reuși construcția armelor extra ușoare, va trebui rezolvită chestiunea reculului, care la încărcătură egală este cu atât mai mare, cu cât arma este mai ușoară. Mijloace de amortizare se vor găsi pe cale mecanică sau prin crearea de pulberi cu deflagrație progresivă. Incercările de până acum sunt în stadiu embrionar, astfel că nu sunt de natură a pune pe gânduri vânătorul, care vrea să-și procure o armă, să aștepte ultima expresie a tehnicii, mulțumindu-se cu una din numeroasele tipuri actuale.

ȚEVI INTERIOARE. Sunt țevi ghintuite, care se introduc în țevile unei arme lise de orice calibru, pentru a permite tirul cu glonț. Sistemul este bine cunoscut și întrebuințat curent în străinătate.

Tipuri de asemenea țevi interioare sunt numeroase, cel mai practic din ele, este timpul scurt de 32 centimetri. Țeava interioară se introduce în țeava lisă ca un cartuș cu alică. Adaptarea fiind extrem de simplă, țeava se poate monta și demonta cu cea mai mare ușurință. Calibrul glonțului ce se poate trage este 5,6×35 R, deci capabil de a ucide câini și pisici hoinare precum și răpitoare la distanță de 80 metri, cu o precizie de tir în adevăr uimitoare. Este deci un accesoriu recomandabil, care cu mică cheltuială, cu muniție ieftină, permite vânătorului să-și întrefie antrenamentul de tir, în sezonul mort și să-și curețe terenul de vânătoare de răpitoare, cu arma favorită, fără nici un prejudiciu pentru aceasta.

Recenzii

de M. B.

Citirea articolului „Uliu“ al Domnului Căpitan I. Iacobi, publicat în numărul de Mai al Revistei, însoțit de sugestia Domnului Maior Rosetti-Bălănescu de a se da diverselor publicații — descrieri de animale și de tot ceea ce privește vânătoarea — cât mai multă viață, ne-a determinat a face o scurtă recenzie unei cărți ce mi-a căzut de curând în mână și care deși în a treia ediție cred că e puțin introdusă la noi și care prin felul cum este scrisă, corespunde întocmai noului impuls ce încearcă a da literaturii noastre cinegetice cei doi apreciați scriitori bolgrădeni.

„JAMAIS BREDOUILLE“ ou tous les secrets du bon chasseur de Charles Val. Edit. G. Crés et. C-ie.

Autorul este un vechi cunoscut al acelora ce urmăresc răspândita revistă Le chasseur français unde semnează rubrica veselă „La halte de Chasse“.

„Jamais Bredouille“ în cele 262 de pagini cuprinde o sumă de cunoștințe necesare unui vânător: descrierea diferitelor feluri de vânat, cu păr sau aripat, de pădure, de apă de glonț sau de alică precum și a obiceiurilor lor; despre câini, creșterea, dresajul și igiena lor; despre vânător și tot ce este în legătură cu viața lui vânătoarească; despre braconaj; organ sare și legislație vânătoarească; cunoștințe tehnice și balistice etc.

Dacă aceleași subiecte le vom găsi și în alte scrieri de autori reputați, tratate însă cu răceală stilul științific, Charles Val cu darul lui de fin povestitor, brodează în jurul tuturor acestor cunoștințe tehnice și științifice o serie întreagă de întâmplări de vânătoare trăite, pe care le vedă sub o formă literară cu mult humor, din care nu lipsește nici competența nici valoarea tehnică necesară unei lucrări de vulgarizare sportivă.

Întreagă lu rare presărată cu istorisiri și anecdote vânătoarești și profitabile în același timp, face deliciul orei de lectură oricărui adept al lui Nemrod oricât de versat și de îmbătrânit în ale vânătoarei ar fi el, iar începătorului îi va deveni un adevărat vademecum.

Această carte prin valoarea ei profesională și literară își are asigurată un loc în biblioteca vânătorului dornic de a se instrui. O relev celor ce nu au cunoștința de ea și fac o mică aluzie unuia dintre fruntașii literaturii noastre cinegetice ca, cu bogatele sale resurse în acest domeniu, să ne redea ceva analog în limba noastră. Ce-ar fi Domnule Maior? Cartea se poate importa prin: Service Central de Librairie.

Costul Fr. 22. 15 Bv. de la Madeleine. Paris (I).

De decurând a apărut în ediția Hugo Geber din Stockholm o carte foarte interesantă scrisă de Carl Lagererantz cu titlul: Bland Skandinaver och Stovilt i Ostafrika, în limba suedeză.

Această carte este foarte instructivă se ocupă nu numai cu descrierea și vânătoarea vânatului din Ostafrika dar se ocupă și cu modul lui de viață.

Valoarea cărții se ridică prin aceia că se găsesc foarte multe fotografii de vânat, locurile în care trăiește și a regiunilor și populației de acolo.

A apărut o carte foarte importantă despre Fazanerie scrisă în limba cehă de distinsul Profesor Universitar Ing. Anton Dyk.

Valoarea mare a acestei cărți constă în aceia că după ce ne arată toate spețele de fazani ocupându-se și de biologia lui, ne descrie în mod amănunțit, cu foarte multă competență, toate sistemele de creștere ale fazanului între altele și sistemul D-lui Conseilier Gh. Nedici.

Ne arată apoi cum trebuie amenajat un teren pentru creșterea fazanilor, ocupându-se mai detaliat cu distrugerea răpitoarelor periculoase pentru fazani.

Păcat că nu este cartea scrisă și în limba românească.

Publicațiuni

Ministerul Domeniilor Serv. Vânătoarei prin deciziunile de mai jos date asupra avizului consiliului permanent al vânătoarei comunică următoarele :

1. Prin decizia dela jurn. No. 8912/933 se oprește vânătoarea potârnichei de stâncă (*Alectoris graeca saxatoris*) pentru întreaga țară pe termen de doi ani.

2. Prin decizia dela jurn. No. 7692/933 se interzice cu desăvârșire vizitarea coloniilor de păsări din Delta, în fiecare an pe tot timpul incubățiunii (15 Aprilie — 1 Iunie). Contravenienții vor fi considerați că au călcat dispozițiunile art. 22 din L. V. și deci pedepsiți conform art. 79 din sus zisa lege.

3. Prin decizia dela jurn. No. 1138/933, se dispune ca vânătoarea cocoșilor de munte pentru întreg jud. Odorhei se poate face numai pe baza unei autorizațiuni speciale din partea ministerului, dată pe baza avizului inspectoratului județean de vânătoare.

4. Prin decizia dela jurn. No. 7672/933 se dispune ca vânătoarea cocoșilor de munte pe teritoriul composoratorului com. Ditrău, jud. Ciuc să se poată face numai pe baza autorizațiuni ministerului dată la avizul inspectoratului județean de vânătoare.

5. Prin decizia dela jurn. No. 5153/933 se dispune oprirea oricărui fel de vânat util pe terenul com. Munar, jud. Timiș, pe termen de doi ani, fără ca societatea să se poată prevala de dispozițiunile art. 15 din contractul tip.

✽ ✽

Prin Decizia dela Jurn. No. 9.566/933, dată asupra avizului Consiliului Permanent, Ministerul Domeniilor aprobă ca vânătoarea rațelor să se permită cu începere dela 1 August cor.

Primăria comunei Ghilad

Se aduce la cunoștință publică, că Primăria comunei Ghilad dă în arendă dreptul de vânătoare din hotarul comunei Ghilad, în întindere de circa 9200 jug. cadast. pe timp de 5 ani, adică dela 1 Ian. 1934 până la 31 Decembrie 1938, prin licitație publică orală, care se va ține în ziua de 2 Septembrie 1933 ora 9 a. m. în localul Primăriei comunei Ghilad.

Prețul de strigare este de 5000 lei a cărei 10% sunt a se depune în numerar de licitanți înainte de a se da oferta.

Licitația se va ține în conf. cu dispozițiunile art

88-110 din Legea contabilității publice, și art. 8-14 din Legea pentru protecția vânatului.

Condițiunile de licitație acestei arendări, se pot vedea zilnic în orele oficioase, la Primărie,

Primăria Sânmartinul maghiar

Dreptul de vânat al comunei Sânmartinul-maghiar în întindere de 1700 jughere se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 15 Septembrie 1933; iar în caz că nu se vor prezenta la licitație în conf. cu L.C.P. licitația se amână pe ziua de 1 Octombrie 1933, ora 9.

Condițiunile de licitație se pot vedea între orele oficioase la primăria comunei Sânmartinul-maghiar.

Primăria comunei Gălăuțaș, județul Mureș

Se publică spre cunoștință generală, că terenul de vânătoare a comunei Gălăuțaș, se va da în arendă pe timp de 5 ani consecutivi cu începere din 15 Septembrie 1933, pe cale de licitație publică, care se va ține la primăria comunei Gălăuțaș, județul Mureș, în ziua de 23 August 1933, orele 14 p. m.

Prețul de strigare 800 lei anual, vadiu 10 la sută.

Condițiunile de licitație și arendare sunt cele fixate de Ministerul agriculturii și domeniilor.

Primărie Gherteniş

Se aduce la cunoștință publică că primăria comunei Gherteniş dă în arendă dreptul de vânătoare din hotarul comunei Gherteniş în întindere de circa 5000 jug. (cinci mii) cadastrale pe timp de 5 (cinci) ani, adică dela 1 Sept. 1933 — 1 Sept. 1938, prin licitație publică care se va ține în ziua de 30 August 1933, orele 11 a. m. în localul primăriei comunale.

Prețul de strigare este 1500 (una mie cincisute) lei a cărei 10 la sută se depune în numerar de licitanți înainte de a se da oferta.

Licitația se va ține în conformitate cu dispozițiunile art. 88—110 din legea contabilității publice și art. 8-14 din legea pentru protecția vânatului.

În caz că licitația nu va aduce nici un rezultat se va ține a doua licitație în ziua de 6 Sept. 1933, orele 10 a. m.

Condițiunile se pot vedea zilnic la primărie între orele oficioase.

FURNIZORII

ROSENTHAL

CURȚEI REGALE

SOCIETATE ANONIMĂ ROMÂNĂ

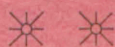
BUCUREȘTI. — CALEA VICTORIEI Nr. 41. — TELEFON 320-01

PRIMA SURSĂ ÎN ȚARĂ PENTRU :

CADOURI FINE ȘI APARATE — PORȚELANURI, CRISTALURI, LAMPI, etc.

TOTDEAUNA NOUȚĂ

PIESE ARTISTICE

PRIMĂRIA COMUNEI SEITIN

In conformitate cu hotărârea Consiliului comunal No. 45/1933, se aduce la cunoștință că teritoriul de vânat de cca. 10.600 jugh. cad., din comuna Seitin, jud. Arad, se va arenda prin licitație publică cu oferte închise, în ziua de 3 Sept. 1933, ora 10 a. m. la Primăria comunei Seitin, pe timpul dela 1 August 1933 până la 31 Iulie 1936.

In caz de nereușită licitația se va ține din nou la 18 Sept. a. c.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 9, 12, 13 din legea vânatului și art. 96—101 L. C. P.

Condițiunile de licitație se pot vedea la Primărie.

R E P A R A T I U N I

de orice fel de **ARME DE FOC** oricât de complicate, înlocuire de piese deteriorate, etc.

Se execută prompt, competent și conștiincios de armurier membru al Uniunei, fost șef la Uzinele de Arme din Herstal-Belgia.

:: :: :: **A se adresa Uniunei** :: :: ::

BRIGADIER DE VÂNĂTOARE cu vastă practică în ocrotirea vânatului mare, a vânătoarei cu apropierea (à l'approche, Pirschjagd), se oferă spre angajare. Adresa Gabriel Rázmán prin Jos. Covacs Vișeu de Sus, Maramureș.

BRIGADIER DE VÂNĂTOARE angajează dela 15 August 1933, Societatea Dropia din Bolgrad (Basarabia) în următoarele condițiuni acordate de societate: Salariu 2000 lei lunar, locuință și încălzit, pulbere și alicie. Prime: 10 lei de câine și 5 lei de cioroi griv. Doritorii se vor adresa anexând acte și referințe la adresa Maior M. Sutz, Str. Voivod Mihai 90 Bolgrad (Basarabia).

ILIE GH. TEȘA, Brig. de Vânătoare, Com. Ghimpați-Vlașca caută post având practică 3 ani la fazanerie.

BORIS MAHIAROF brigadier de vânătoare cu cunoștințe de naturalizare, capabil de a crea și întreține și un muzeu de vânătoare. Pentru soc. care-l angajează, oferă serviciile sale în calitate de brigadier de vânătoare. Bolgrad B-d Ferdinand No 39 Jud. Ismail.

DE VÂNZARE Prepelicar, perfect dresat cu preț convenabil.

Basset-copoi, dresat la mistreți, vulpi și iepuri. Basset-copoi căței de trei luni 500 lei bucata.

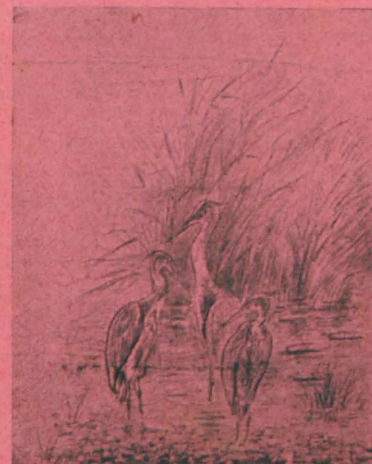
Primesc pentru dresaj câini nedresați sau puțin dresați în condițiuni favorabile.

Adresa cu răspuns plătit în timbre 7 lei.

Crescătorie și Școală de dresaj pentru câini de vânătoare: Homorod I, județul Târnava Mare.

DRILING HAMERLES de vânzare. Adevărată operă de artă calibru 16×16×8,65. — Cartușe Brenecke mare viteză (800 m. s.) efect 540 mkg. — Tir superior. — Oțel original Holland-Holland. — Magazin cartușe glonț 4 bucăți. — Tevi Krupp cu bogată gravură — Basculă ranforsată Greener. — Garantat armă extra și nouă. Prețul 4000 Kr. Cs. loco Berehovo în loc de 6000 Kr. Cs. cât a costat.

Adresa Profesor Dr. Eugen Fencik, Redactor Berehovo Cehoslovacia. Corespondența în limba germană.

AVIZ

SOCIETĂȚILOR DE VÂNĂTOARE

Uniunea Generală a Vânătorilor din România dispunând de un lot de circa 20.000 cartușe reduse pentru prepelițe, becasine și chiar pentru sitari, cal. 12 și circa 6.000 dto. cal. 16 le oferă societăților afiliate cu prețul redus de :

Lei 450 suta de bucăți

franco porto la sediu (cheltueli de transport în sarcina Uniunei) când se comandă cel puțin 500 bucăți.

Nota de Comandă :

Soc. de vânatoare

din

comuna

jud.

prin of. post.

a remis prin

mandat postal suma de Lei

drept contravaloare pentru cartușe reduse cal

pe cari roagă a i le expedia.

PREȘEDINTE,

Revista Vânătorilor

ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA

:- :- SEDIUL „UNIUNEI“ : STRADA GENERAL CHR. TELL No. 9 Bis — TELEFON 2-51-58 :- :-

Redactată de cei mai de seamă tehnicieni și specialiști în materie de vânatoare din țară, publică : articole cu subiecte pur vânătorești de interes general, privind protecția și înmulțirea vânatului, educația vânătorească, tehnica armelor, chestiunile juridice privitoare la legea vânatului, dispozițiunile luate de organele administrative ale vânătorei, lista contraveniențelor la legea de vânatoare, dări de seamă a societăților de vânatoare afiliate, precum și orice gen de literatură cu subiecte de vânatoare.

Abonamentul anual 300 lei. Pentru soc. afiliate 400 lei. Taxa de înscriere 200 lei

La orice corespondență atașați mărcile pentru răspuns

Domnii colaboratori pot obține oricâte separete, doresc, din articolele domniilor lor, comandându-le direct la tipografie sau prin intermediul Uniunii, după un tarif minimal

Manuscrisele nu se înapoiază. — Domnii colaboratori sunt deci rugați să-și păstreze copie de pe articolele trimise pentru «Revista Vânătorilor»

CARTA POSTALA

Uniunii Generale
a Vânătorilor
din România

BUCCUREȘTI

Str. G-1 Cîr. Tell, 9 bis

PREȚUL UNUI EXEMPLAR . . . . . 25 Lei
PREȚUL UNUI NUMAR VECHI . . . . . 30 Lei